

Градинаритѣ възлагаха на Стефана най-лекитѣ работи, защото бѣше малъкѣ на години, а и на ръстѣ бѣше съвсемѣ дребењѣ.

— Не расте това момче, — казваше дѣдо му и поклащаше глава. — Нѣма да стане отъ него човѣкъ: какъвто е слабоватѣ и хилавѣ — нѣма да може да върти мотиката! А нашиятѣ занаятѣ е тежъкѣ! Много тежъкѣ!

Стефановиятѣ баща — едърѣ и плещестѣ мжжѣ — обидено отвръщаше:

— Господѣ си знае работата, тате. На всѣкиго дава по нѣкаква дарба. И на нашия Стефанѣ ще е далѣ!

Наистина, и Стефанѣ си имаше дарба. Той четѣше по-добре отъ всички възрастни градинари, пишеше съ пачето перо, като даскалѣ, а на гусли свирѣше така, че можеше да накара всички да си оставятѣ работата и да го заслушатѣ. Ала това не радваше дѣда му. Споредѣ него, истинскиятѣ трудѣ

бѣше само борбата на мотиката съ земята. А тази работа не идваше отъ-рѣжки на внука му.

— Като не го бива да копае, поне да вади вода, та да поимѣ градината!

И Стефанѣ вадѣше вода. Сутринѣ, още въ тъмно, той впрѣгаше низкото доресто конче въ колелото на поилката, шибваше го съ тънка върбова вейка и го подкарваше:

— Карай, Дорчо! Карай, да извадимѣ вода, че дѣдо има да мърмори!

Дорчо бѣше свикналѣ съ гласа на момчето и въртѣше покорно колелото. А водата, която течеше по вадитѣ, сякашѣ отнасяше часоветѣ и днитѣ.

* * *

Слънцето бѣше отскочило високо надѣ крѣггозора. Градинаритѣ бързаха да напоятѣ градината преди да напече, та да не прегори зеленчука. Изведнажѣ водата спрѣ да тече по вадитѣ.